

Sygn. akt: I C 439/21 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2022 r.

Sąd Rejonowy w Chełmnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Monika Mleczko - Pawlikowska
Protokolant:	Stażysta Anna Dziedzińska

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2022 r. w Chełmnie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko K. S.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego K. S. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 3 000 zł (trzy tysiące złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17 września 2022r. do dnia zapłaty.

II. Oddała powództwo w pozostałym zakresie.

III. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 137,98 zł (jeden tysiąc sto trzydzieści siedem złotych 98/100 groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sędzia

Monika Mleczko – Pawlikowska

Sygn. akt I C 439/21

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła przeciwko pozwanemu K. S. o zapłatę kwoty 5 843,84 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 04.09.2020r. do dnia zapłaty. Powódka wniosła również o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że dochodzona wierzytelność powstała w wyniku braku zapłaty przez pozwanego należności wynikającej z umowy pożyczki zawartej dnia 17 marca 2020r. z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Powód nabył wierzytelność wobec pozwanego na podstawie umowy o przelew wierzytelności zawartej z poprzednim wierzycielem w dniu 22.03.2021r. Wyjaśnił, iż na dochodzoną kwotę 5 843,84 zł składają się kwota niespłaconej pożyczki w wysokości 3 000 zł, kwota niespłaconej prowizji w wysokości 2 443,84 zł i kwota niespłaconej opłaty

przygotowawczej w wysokości 400 zł. Strona powodowa wskazała argumenty na zasadność dochodzonego roszczenia. (k. 1v- 2 akt).

Wcześniej w dniu 26 lipca 2021r. powódka wniosła do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód o zasądzenie od pozwanego tej samej należności. Sprawa zarejestrowana została pod sygnaturą akt VI Nc- e (...). Postanowieniem z dnia 25 sierpnia 2021r. Sąd wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, umorzył postępowanie.

W odpowiedzi na pozew, pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany wniósł o nieobciążanie go kosztami procesu z uwagi na trudną sytuację osobistą oraz o rozłożenie na raty zasądzonych świadczenia płatnego w okresie co najmniej 2 lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia. Pozwany podniósł:

- Nieważność umowy cesji wierzytelności i brak legitymacji czynnej powódki,
- Nieudowodnienie roszczenia zarówno co do zasady jak i co do wysokości, w szczególności, iż przedmiotem cesji była wierzytelność w wyższej kwocie niż należność dochodzona pozwem w niniejszej sprawie i w elektronicznym postępowaniu upominawczym,
- Zarzut abuzywności warunków umownych i brak indywidualnego negocjowania postanowień wzorca,
- Zarzut nieważności umowy pożyczki z uwagi na sprzeczność z zasadami współżycia społecznego oraz ukształtowania kosztów pozaodsetkowych w ten sposób, iż prowadzą one do ominięcia przepisów o odsetkach maksymalnych.

W obszernym uzasadnieniu pisma (k. 43 - 67), pełnomocnik pozwanego przytoczył argumenty na poparcie zasadności przedstawionych zarzutów.

Sąd ustalił, co następuje.

W dniu 16 marca 2020r. pozwany K. S. zawarł z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę pożyczki gotówkowej nr 106 578 111 001, na wniosek podpisany osobiście w dniu 16 marca 2020r. Pozwanemu została udzielona pożyczka w kwocie 3 000 zł. Pozwany zobowiązany był uiścić dodatkowo: prowizję w wysokości 2 443,84 zł i opłatę przygotowawczą w kwocie 550 zł, które były kredytowane. Odsetki umowne ustalono na kwotę 243,25 zł. W umowie ustalono okres spłaty na 130 tygodni, począwszy od dnia 27 marca 2020r. do 16 września 2022r. Pozwany otrzymał formularz informacyjny oraz regulamin promocyjnej oferty” pierwsza pożyczka L.”, które osobiście podpisał tak jak formularz umowy pożyczki.

/dowody: wniosek o udzielenie pożyczki gotówkowej k. 20- 21, umowa pożyczki wraz z formularzem informacyjnym, i regulaminem k. 22 – 27/

Pozwanemu w dniu 17 marca 2020r. została wypłacona kwota 3 000 zł, na konto bankowe w (...) S.A., na które pozwany otrzymał wynagrodzenie z (...) S.A. w K., K.. Potwierdzenie otrzymania wynagrodzenia na to konto bankowe pozwany przedłożył przy wniosku o udzielenie pożyczki.

/dowody: wniosek o udzielenie pożyczki gotówkowej k. 20- 21, potwierdzenie przelewu otrzymanego k. 29, potwierdzenie wykonania operacji k. 31/

Pozwany dokonał jedynie wpłaty 150 zł, która została rozliczona na poczet opłaty przygotowawczej.

/okoliczność niezaprzeczona/

W związku z brakiem spłaty kolejnych rat pożyczki i unikaniem kontaktu, pismem z dnia 15 maja 2020r., pożyczkodawca wypowiedział pozwanemu przedmiotową umowę ze skutkiem natychmiastowym (zgodnie z § 8 ustęp 9 umowy) i wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 6 021,27 zł. Pismo zaadresowane zostało na adres pozwanego widniejący w umowie i wniosku o udzielenie pożyczki.

/dowody: wypowiedzenie umowy pożyczki k. 28

W dniu 22 marca 2021r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (zbywca) zawarła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (nabywcą) umowę przelewu wierzytelności pieniężnych szczegółowo określonych w wykazie wierzytelności, który stanowił załącznik nr 1 i 1a do umowy. Wśród tych wierzytelności, pod pozycją nr 826 znalazła się wierzytelność wobec pozwanego K. S. z tytułu umowy nr (...) 001 na łączną kwotę 6 200,45 zł.

/dowód: umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem k. 11- 17/

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. oświadczyła, iż cena tytułem umowy przelewu wierzytelności z dnia 22 marca 2021r. została zapłacona przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W..

/dowód: oświadczenie zapłaty ceny k. 5/

Pismem z dnia 9 kwietnia 2021r. nabywca wierzytelności zawiadomił pozwanego o cesji wierzytelności i wezwał go do zapłaty kwoty 6 217,94 zł. Pismo zaadresowane zostało na adres pozwanego widniejący w umowie i wniosku o udzielenie pożyczki.

/dowód: zawiadomienie o cesji wierzytelności/ wezwanie do zapłaty k. 30/

Sąd zważył, co następuje.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił w oparciu o zaferowany przez strony materiał dowodowy w postaci dokumentów przedłożonych przez powoda.

Za wiarygodne uznano zgromadzone w sprawie dokumenty, gdyż były jasne i kompletne. Ponadto ich prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony, a i Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich prawdziwości.

Sąd na rozprawie w dniu 13 października 2022r. na podstawie art. 235² § 1 kpc, pominął dowód z przesłuchania pozwanego z uwagi na jego nieusprawiedliwione niestawiennictwo. Sąd pominął wniosek powoda o zobowiązanie strony pozwanej do przedłożenia elektronicznego wyciągu z historii rachunku bankowego, na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 i 5 kpc, gdyż fakt na jaki dowód miała być przeprowadzony został udowodniony i prowadził do przedłużenia postępowania.

W ocenie Sądu powód wykazał dochodzone roszczenie co do zasady. W zakresie wysokości dochodzonego roszczenia z uwagi na istnienie klauzuli abuzywnej w umowie, powództwo podlegało uwzględnieniu jedynie w części.

Powód dochodził roszczenia jako nabywca wierzytelności. Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W ocenie Sądu, powód należycie wykazał, iż wierzytelność została przelana na niego w wyniku umowy cesji zawartej z pierwotnym wierzycielem tj. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Strona powodowa przedłożyła na tę okoliczność uwierzytelnioną przez występującego w niniejszej sprawie pełnomocnika będącego radcą prawnym kopię umowy cesji, wraz z załącznikiem w postaci zanonimizowanej listy wierzytelności objętych cesją. Umowę cesji podpisali członkowie zarządu zbywcy uprawnieni do reprezentowania Spółki zgodnie z wyciągiem z KRS- u Spółki, a w imieniu nabywcy prokurent Spółki, również zgodnie z zasadami reprezentacji ujawnionymi w KRS- ie. Na etapie wniesienia sprawy do Sądu bez znaczenia było, czy pozwany wcześniej został zawiadomiony o

cesji wierzytelności, skoro zawiadomienie to otrzymał wraz z odpisem pozwu, ponadto nie podnosił zarzutów, dla zasadności których koniecznym było zbadanie prawidłowości zawiadomienia o przelewie wierzytelności.

Podstawą dochodzonego przez powoda roszczenia jest przepis art. 720§ 1 kc, zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Powód przedłożył stosowne dokumenty z których wynikało, iż pozwany zawarł umowę pożyczki. Na umowie, pod formularzem informacyjnym jak i pod regulaminem znajdował się własnoręczny podpis pozwanego. Już pobieżna analiza tego podpisu, jak i podpisu na dokumencie pełnomocnictwa wskazuje, iż podpisy te są tożsame. Oczywiście dla pełnego wykazania, iż podpisy pod umową i pozostałymi dokumentami są podpisami pozwanego, koniecznym byłoby dopuszczenie dowodu z opinii biegłego. Jednakże pozwany nie kwestionował tego podpisu, a Sąd nie był obowiązany dopuszczać tego dowodu z urzędu.

W ocenie Sądu powód wykazał, iż kwota pożyczki tj. 3 000 zł została przelana na konto pozwanego w (...) S.A. Konto to jest kontem, na który pozwany otrzymał wynagrodzenie za pracę, na okoliczność czego przedłożył potwierdzenie przelewu otrzymanego wynagrodzenia w wysokości 3 059,16 zł. Wpływ w tej wysokości pozwany zadeklarował we wniosku o udzielenie pożyczki, który to wniosek własnoręcznie podpisał.

Zdaniem Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje również na to, iż roszczenie powoda jest w pełni wymagalne. Wprawdzie pozwany kwestionował prawidłowość wypowiedzenia umowy (tj. iż nie wykazano, by osoby podpisane pod wypowiedzeniem uprawnione były do reprezentowania pożyczkodawcy, a także by wypowiedzenie to zostało doręczone), a powód nie odniósł się do tego zarzutu, jednakże zarzut ten był bez znaczenia. W umowie pożyczki jako ostateczny termin spłaty wskazano dzień 16 września 2022r., zatem na dzień wyrokowania wierzytelność wynikająca z przedmiotowej pożyczki była już w całości wymagalna.

Reasumując Sąd doszedł do przekonania, iż powód wykazał dochodzone roszczenie co do zasady jak i wysokości. Z treści umowy pożyczki jasno wynikało, iż pozwanemu została udzielona pożyczka w kwocie 3 000 zł. Pozwany zobowiązany był uiścić dodatkowo: prowizję w wysokości 2 443,84 zł i opłatę przygotowawczą w kwocie 550 zł, które były kredytowane. Odsetki umowne ustalono na kwotę 243,25 zł. W niniejszej sprawie powód dochodził zapłaty kwoty 5 843,84 zł, obejmującej kwotę niespłaconej pożyczki w wysokości 3 000 zł, kwotę niespłaconej prowizji w wysokości 2 443,84 zł i kwotę niespłaconej opłaty przygotowawczej w wysokości 400 zł. Z dołączonego do umowy cesji wykazu wierzytelności wynikało jasno, iż na nabytą wierzytelność w wysokości 6 200 zł składały się między innymi kwoty 3 000 zł, 2 443,84 zł i 400 zł co odpowiada kwotom dochodzonym w pozwie. Pozwany nie wykazał, by spłacił kwoty objęte żądaniem pozwu.

Podkreślić należy, iż reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, spoczywa on na stronie powodowej. Jeżeli strona powodowa udowodniła fakty przemawiające za zasadnością powództwa, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscpepcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 r., I CR 79/82, LEX nr 8416). Skoro pozwany twierdził, że wyliczona przez powoda należność wyliczona jest w nieprawidłowej wysokości, czy zawyżona, to właśnie on powinien zaoferować dowód na tę okoliczność. To na pozwanym spoczywa obowiązek wykazania przyczyn, dla których żądanie powoda wynikające z umowy jest bezzasadne co do wysokości, albowiem ten, kto występuje z roszczeniem powołując się na przysługujące mu prawo obowiązany jest udowodnić okoliczności uzasadniające to żądanie, a ten, kto odmawia uczynienia zadość temu żądaniu musi udowodnić fakty wskazujące na to, że takie uprawnienie żądającemu nie przysługuje (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 3 czerwca 2009 r., I ACa 444/09, LEX nr 799912). Tymczasem pozwany temu nie sprostał, w szczególności nie wykazał by spłacił należność wynikającą z przedmiotowej umowy pożyczki.

Sąd zważył, iż na mocy postanowień umowy pozwany otrzymał do dyspozycji kwotę 3 000 zł. Równocześnie zobowiązał się do spłacenia pożyczkodawcy kwoty 6 237,09 zł, zawierającej oprócz pożyczonego kapitału, opłatę przygotowawczą (550 zł) i prowizję (2 443,84 zł), a także oprocentowanie umowne (243,84 zł).

W tym miejscu należy odwołać się do właściwości stosunku łączącego pożyczkodawcę z pozwanym. Sensem umowy pożyczki jest, według art. 720 k.c., przeniesienie przez pożyczkodawcę własności określonej sumy pieniężnej na rzecz pożyczkobiorcy przy jednoczesnym zobowiązaniu się przez pożyczkobiorcę, iż w określonym terminie zwróci tę samą ilość pieniędzy pożyczkodawcy. Z treści powołanego przepisu wynika, że do essentialia negotii umowy pożyczki należy zobowiązanie dającego pożyczkę do przeniesienia przedmiotu pożyczki na własność biorącego, który zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Odpłatność (lub jej brak) nie należy do postanowień przedmiotowo istotnych umowy pożyczki. Pożyczka może bowiem mieć ona charakter nieodpłatny albo odpłatny, gdy udzielający pożyczki zastrzegł wynagrodzenie za korzystanie z kapitału w postaci odsetek. W konsekwencji wynagrodzenie pożyczkodawcy może przybrać jedynie formę pobranych odsetek od udzielonego kapitału. Inne naliczone przez pożyczkodawcę opłaty stanowią jedynie zwrot kosztów poniesionych w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Opłaty te, prowizja, jak i inne koszty pożyczki powinny znajdować swoje odzwierciedlenie w rzeczywiście ponoszonych przez pożyczkodawcę kosztach. Ciężar dowodu w tym zakresie spoczywa na pożyczkodawcy. Opłaty te nie stanowią świadczenia głównego umowy pożyczki. Należy nadmienić, że stanowisko Sądu w tym zakresie znajduje potwierdzenie także w ostatnich orzeczeniach Sądu Najwyższego, a mianowicie w uchwale z dnia 26 października 2021r. wydanej w sprawie III CZP 42/20 (LEX nr 3246814) i w uchwale z dnia 27 października 2021r. wydanej w sprawie III CZP 43/20 (LEX nr 3246823). W przypadku, gdy ekwiwalentność prowizji nie zostanie wykazana, uznać należy, że postanowienia jej dotyczące stanowią klauzulę niedozwoloną, jako niezgodnione indywidualnie i kształtujące prawa oraz obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interes (art. 385¹ k.c.). Pozwany występował bowiem w omawianym stosunku prawnym w charakterze konsumenta (art. 22¹ k.c.). Do zawartej między stronami umowy pożyczki miała zastosowanie ustawa o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011 r. (Dz.U. z 2022 r., poz. 246 t.j.) na podstawie jej art. 3 ust. 2 pkt 1.

Umowy konsumenckie podlegają ocenie w świetle klauzuli generalnej z art. 385¹ § 1 k.c. w myśl której postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§ 2). Za niezgodnione indywidualnie uznaje się te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (§ 3). Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§ 4). Za sprzeczne z dobrymi obyczajami uznaje się działania wykorzystujące np. niewiedzę, brak doświadczenia konsumenta, naruszenie równorzędności stron umowy, działania zmierzające do dezinformacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Chodzi tu więc o działanie potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne i odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania (m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 stycznia 2011r., VI ACa 771/10). "Rażąco naruszenie interesów konsumenta" oznacza natomiast nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym. Chodzi zatem o zachwianie równowagi kontraktowej wyrażające się w tym, że kontrahent konsumenta zastrzega dla siebie nadmierne korzyści lub uprzywilejowaną pozycję, wyraźnie i w znacznym stopniu przewyższające korzyści uzyskane przez konsumenta lub pod innym względem znacznie pogarszające sytuację konsumenta (por. np. wyrok SN z 13 lipca 2005r., I CK 832/04). Określenie "rażąco" należy przy tym interpretować jako znaczne odbieganie przyjętego uregulowania od zasad uczciwego wyważenia praw i obowiązków, a oceny tej nie należy ograniczać do kwestii czysto ekonomicznych, lecz uwzględniać również i inne okoliczności, jak np. niewygodę, na jaką konsument został narażony, stratę czasu. Niemniej jednak mieści się niewątpliwie w hipotezie art. 385¹ § 1 k.c. dysproporcja praw i obowiązków

wynikających z umowy skutkująca niekorzystnym ukształtowaniem sytuacji ekonomicznej konsumenta (por. wyrok SN z 27 listopada 2019r., II CSK 483/18).

Sąd analizując postanowienia wzorca umownego, przy pomocy którego zawarto umowę pożyczki ze stroną pozwaną doszedł do wniosku, że znajdują się w niej klauzule abuzywne. Badaniu podlegała kwota opłat dodatkowych, które zostały podzielone na opłatę przygotowawczą w wysokości 500 zł i prowizję w wysokości 2 443,84 zł. Przy porównaniu faktycznie wypłaconej stronie pozwanej kwoty pożyczki, a kwoty opłat dodatkowych widać, iż należności uboczne stanowiły 98,12 % wypłaconej kwoty pożyczki. Tak wysoką kwotę należności ubocznych należało uznać za kwotę rażąco wygórowaną w stosunku do wysokości pożyczonej kwoty. W świetle zasad doświadczenia życiowego i reguł obrotu gospodarczego nie sposób przyjąć, że rzetelnie prowadzona działalność gospodarcza generuje koszty związane z szeroko pojętą obsługą pożyczki na tak wysokim poziomie, tj. odpowiadającym około 98 % kwoty udzielonej pożyczki. Uznać zatem należało, że przy określaniu przez pożyczkodawcę całkowitych kosztów pożyczki doszło do rażącego zachwiania ekwiwalentności świadczeń stron, przysparzając Pożyczkodawcy korzyści nie dających się uzasadnić żadnymi racjami. Strona powodowa nie wskazała jakie koszty i wydatki pożyczkobiorcy składają się na należności uboczne ustalone w takiej wysokości. Sąd nie neguje, iż administrowanie pożyczką, przyjmowanie wpłat, bieżące ich kontrolowanie wiąże się z kosztami pracy. Pożyczkodawca może w tych kosztach partycypować, ale w rozsądnych granicach. W szczególności brak jest podstaw do obciążania klienta instytucji pożyczkowej kosztami pożyczek niespłaconych przez innych pożyczkobiorców.

Zdaniem Sądu, wbrew twierdzeniom strony powodowej nawet fakt, iż łączna wysokość opłat dodatkowych (opłaty przygotowawczej i prowizji) nie przekraczała maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu przewidzianych w art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011r., nie powodował niemożliwości badania przez Sąd tych klauzuli pod kątem ich abuzywności. Samo określenie wysokości prowizji, czy innych opłat na poziomie nieprzekraczającym limitu z art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim nie świadczy o tym, że zapisy umowy w tym zakresie nie mają charakteru abuzywnego. Celem ustawowego limitu kosztów kredytu nie jest bowiem wyłączenie kontroli abuzywności, lecz uniemożliwienie kredytodawcom stosowania kosztów przekraczających ten limit, chociażby postanowienia umowy przewidujące takie koszty nie stanowiły postanowień niedozwolonych (zob. wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 19 lipca 2019 r., III Ca 435/19, LEX nr 2741626; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2020 r. V CNP 7/20, LEX nr 3067026; wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 26 marca 2020 r., sygn. C-779/18). Nie powinno budzić także wątpliwości, że analizowane postanowienia umowne nie zostały uzgodnione indywidualnie z pozwaną. Zważyć bowiem należy, że w istocie do zawarcia przedmiotowej umowy doszło poprzez zaproponowanie pozwanej wzorca umowy. Powódka nie udowodniła, że analizowane postanowienia umowne są wynikiem ich indywidualnego uzgodnienia.

Podsumowując zatem, w ocenie Sądu umowa pożyczki, w zakresie w jakim przewidywała obciążenie pozwanego opłatą przygotowawczą (550 zł) i prowizją (2 443,84 zł), stanowiła klauzulę abuzywną, a zatem żądanie jej zapłaty należało uznać za nienależne. W konsekwencji Sąd uznał, iż z tytułu umowy pożyczki pozwany zobowiązany był zwrócić powódce tylko pożyczoną kwotę w wysokości 3 000 zł.

Mając to na uwadze, orzeczono jak w pkt I sentencji wyroku.

Odnośnie żądania zasądzenia odsetek ustawowych należy podnieść, iż należą się one zgodnie z art. 481§ 1 i 2 k.c. w wysokości ustawowej od dnia wymagalności roszczenia, z którego nadejściem dłużnik popada w opóźnienie. Powód domagał się zasądzenia odsetek od dnia 4 września 2020r., tj. upływu terminu zapłaty wskazanego w wypowiedzeniu umowy wysłanym do pozwanego. Jednocześnie powód nie wykazał, by wypowiedzenie to zostało w ogóle wysłane na adres pozwanego, a tym bardziej doręczone. Zatem Sąd zasądził odsetki ustawowe od dnia 17 września 2022r., a więc od dnia następnego od daty spłaty ostatniej raty pożyczki.

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o rozłożenie na raty zasądzonej należności, albowiem pozwany nie wykazał swojej trudnej sytuacji majątkowej, która przemawiałaby za uwzględnieniem wniosku. Do wniosku pozwany nie załączył żadnych dokumentów na wykazanie faktów opisanych we wniosku o rozłożenie na raty. Celem ustalenia

sytuacji majątkowej pozwanego, pozwany został wezwany na termin rozprawy w dniu 13 października 2022r., pod rygorem pominięcia dowodu z jego przesłuchania w razie nieusprawiedliwionego niestawiennictwa, który to rygor Sąd zastosował, z uwagi na nieusprawiedliwione niestawiennictwo. Podkreślić należy, iż przepis art. 320 kpc pozwalający Sądowi na rozłożenie na raty zasądzzonego świadczenia, nie może być stosowany bezrefleksyjnie. Przesłanką rozłożenia na raty zasądzzonego świadczenia są szczególnie uzasadnione wypadki, które strona wnosząca o rozłożenie na raty (w typowej sprawie o zapłatę) ma obowiązek wykazać. Pozwany nie sprostował temu obowiązkowi.

W punkcie II sentencji wyroku Sąd oddalił powództwo w części dotyczącej żądania ponad kwoty zasądzone w pkt I wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt III sentencji wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu. W niniejszej sprawie żądanie strony powodowej uwzględniono jedynie w 51,33 %. Powód poniósł koszty procesu w łącznej kwocie 2 217 zł, na którą składały się kwoty: 400 zł opłaty od pozwu, 17 zł opłaty skarbowej od dokumentu wykazującego udzielenie pełnomocnictwa oraz koszty zastępstwa procesowego ustalone zgodnie z § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radcowskie (Dz.U. z 2018r., poz. 265 t.j.) w wysokości 1 800 zł. Mając to na uwadze Sąd zasądził tytułem kosztów procesu od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 1 137,98 zł. (2 217 zł x 51,33 %).

Sędzia

M. - P.

ZARZĄDZENIE

1. (...).

2. (...) T. J. (...)

3. (...)

C., dnia 4 stycznia 2023r.

Sędzia

Monika Mleczko - Pawlikowska